

Huy Hải

CHÚ MÈO TẮM NẮNG BÊN HIỀN

Minh họa: Thảo Võ

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CÁI TÊN HAY NHẤT TRÊN ĐỜI

Bên hiên nhà, nắng hắt qua tán cây, chiếu xuống khoảng sân những vệt tròn lấp lánh. Chúng trở nên sinh động hơn khi những ngọn gió mát lành thổi qua.

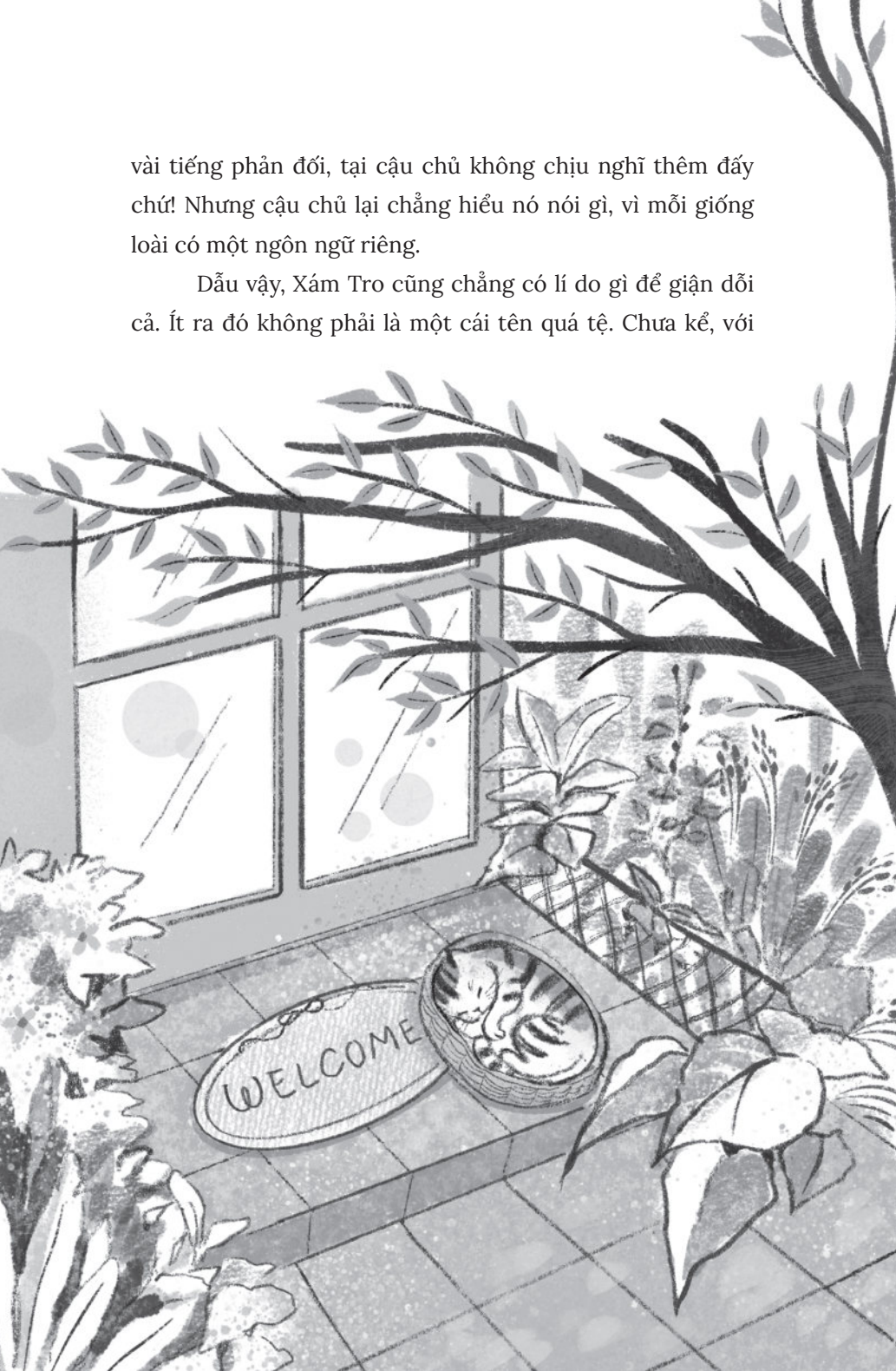
Bức tranh của mùa thật dịu dàng, nhưng sẽ thật thiếu sót nếu bỏ qua nhân vật chính: Một chú mèo mướp có bộ lông dày, mượt, màu tro xám sọc đen. Nó đang thong dong nằm tắm nắng. Thật là biết tận hưởng mà. Chắc tại mùa Thu là mùa đẹp nhất.

Nhưng con mèo có vẻ chẳng để tâm đến chuyện đó lắm. Bởi trước nay, nắng hay mưa, lạnh hay nóng, loài mèo vẫn thích biếng lười như thế.

Dựa vào màu sắc của bộ lông, con mèo mướp được gọi bằng cái tên Xám Tro. Cậu chủ bảo cái tên đó là cái tên hay nhất, chẳng còn cái tên nào hay hơn cả. Nó “meo meo”

vài tiếng phản đối, tại cậu chủ không chịu nghĩ thêm đấy chứ! Nhưng cậu chủ lại chẳng hiểu nó nói gì, vì mỗi giống loài có một ngôn ngữ riêng.

Dẫu vậy, Xám Tro cũng chẳng có lí do gì để giận dỗi cả. Ít ra đó không phải là một cái tên quá tệ. Chưa kể, với

những người hay quên, cái tên đó lại rất dễ nhớ, vì chỉ cần nhìn màu lông của nó là sẽ nhớ ra ngay.

*

Xám Tro được cậu chủ nhận nuôi khi mùa Xuân vừa qua. Lúc ấy, nó bé bằng nắm tay. Miệng thì lúc nào cũng meo meo, tay chân lúc nào cũng quờ quạng, gíơ vuốt sẵn sàng tự vệ. Với Xám Tro khi ấy, cậu chủ là người lạ. Mà giống mèo nhà chẳng thích người lạ tẹo nào.

Thời gian đầu, cậu chủ chẳng thể ôm Xám Tro vào lòng. Vì vậy, cổ nó được buộc một sợi dây, mà sợi dây lại được buộc vào chân một chiếc ghế đầu siêu to. Xám Tro cố gắng thế nào cũng chẳng thể kéo chiếc ghế đi.

Xám Tro không thích điều này chút nào, nên chỉ có thể than vãn bằng những tiếng “meo meo” nghe thật thảm. Cậu chủ không hiểu ngôn ngữ của nó, nhưng nghe tiếng kêu, nhìn ánh mắt, cậu cũng phần nào cảm nhận được nỗi lòng nó. Những lúc như thế, cậu chủ lại đưa tay về phía Xám Tro. Dù chẳng chạm được vào nó, cậu vẫn dành cho nó những lời an ủi ngọt ngào.

- Tao xin lỗi vì đã buộc mày lại thế này. Nhưng còn cách nào khác đâu. Mày mới về đây, vẫn lạ nhà. Nhỡ đi lạc rồi bị ai bắt mất thì sao? Lúc ấy, tao biết tìm mày ở đâu?

Cậu chủ ngừng lại vài giây.

- Thôi, mày cố gắng đợi thêm một thời gian nữa. Khi đã quen với tao và căn nhà mới này hơn, tao sẽ thả mày ra...

Xám Tro đâu có để tâm lời cậu chủ nói, vẫn không ngừng kêu la “meo meo”. Nó không biết rằng mọi người

trong nhà đang rất phiền lòng, dù ai cũng hiểu nó đang tìm mẹ.

Nghĩ đến mẹ, Xám Tro đã chực trào nước mắt. Nó không biết giờ mẹ đang ở đâu. Mẹ có nhớ nó không? Có đang đi tìm nó không? Xám Tro tự hỏi, những câu hỏi mà với một con mèo con như nó, chẳng thể nào tìm được một đáp án thỏa đáng. Nhưng càng buồn, càng nhớ mẹ bao nhiêu, nó lại tự dặn lòng không được khóc. Vì mẹ từng nói với nó rằng, không phải lúc nào nước mắt cũng giúp ta giải quyết mọi thứ, nhất là khi ta chỉ có một mình.

Thế là, những lúc mệt, Xám Tro lại nằm nghỉ một chút. Khi đỡ mệt, nó lại kêu meo meo gọi mẹ và hi vọng. Biết đâu ở một nơi nào đó, khi nghe thấy tiếng kêu, mẹ sẽ đến tìm nó.

Nhưng sau này, Xám Tro mới biết đó chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ không bao giờ trở thành sự thật. Bởi cậu chủ không tự ý bắt nó về, nên sẽ chẳng có chuyện mang nó trả lại cho người chủ cũ.

Chưa kể, trước lúc được cậu chủ mang đi, Xám Tro cũng ngỡ ngợ sẽ có ngày như thế. Vì chẳng ít lần, mẹ nó từng căn dặn:

- Sau này lớn hơn, con sẽ phải ra ngoài để học hỏi thêm. Điều đó đồng nghĩa với việc mẹ con mình sẽ không được ở gần nhau nữa. Đừng buồn lòng, vì điều đó sẽ giúp con trưởng thành hơn.

- Sao tự nhiên hôm nay mẹ nói chuyện lạ thế? - Xám Tro thắc mắc.